

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 232.478 van 7 oktober 2015
in de zaak A. 217.129/XIV-36.692**

In zake: Chretien MOORS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Pascal Malumgré
kantoor houdend te 3980 Tessenderloo
Lichtveld 38/001
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Defensie

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 1 oktober 2015, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het koninklijk besluit nr. 965 van 23 augustus 2015 ‘betreffende een verlenging van een schorsing bij ordemaatregel van een beroepsofficier’.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 oktober 2015, om 10.00 uur.

Staatsraad Kaat Leus heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pascal Malumgré, die verschijnt voor verzoeker, en kapitein-commandant van het vliegwezen Maarten Kerckhofs, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is beroepsofficier, in de graad van kapitein-commandant.

3.2. Bij ministerieel besluit nr. 93240 van 11 augustus 2014 wordt verzoeker bij ordemaatregel geschorst voor een periode van drie maanden naar aanleiding van een opsporingsonderzoek lastens hem wegens “ernstige feiten”. Deze ordemaatregel wordt achtereenvolgens verlengd voor telkens drie maanden met koninklijke besluiten van 23 november 2014, 22 februari 2015 en 25 mei 2015. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen die laatste verlenging bij koninklijk besluit van 25 mei 2015 is bij de Raad van State gekend onder rolnummer 216.462/XIV-36.571.

3.3. In antwoord op een brief van 18 mei 2015 van de verwerende partij die informeert naar de stand van zaken in het opsporingsonderzoek, antwoordt het Parket, afdeling Tongeren waarnaar het dossier werd verzonden, dat “het opsporingsonderzoek ten laste van [verzoeker] nog steeds loopt en niet kan afgerond worden, omdat betrokkene tot op heden, alhoewel al opdracht werd gegeven, nog niet werd verhoord. Zodra dit verhoor binnen is kan mijn ambt pas

sturing geven aan het dossier. Mijn ambt zal het nodige doen, om u verder op de hoogte te houden”.

3.4. Naar aanleiding van deze brief heeft de verwerende partij op 29 juni 2015 aan verzoeker haar intentie meegedeeld om de voorlopige schorsing bij ordemaatregel nogmaals te verlengen.

3.5. Op 9 juli 2015 wordt verzoeker uitgenodigd om verhoord te worden door de federale gerechtelijke politie Limburg, verhoor dat plaatsvindt op 4 augustus 2015.

3.6. Op 14 juli 2015 dient verzoeker een verweerschrift tegen de voorgenomen verlenging van de voorlopige schorsing in dat quasi identiek is aan het verweerschrift dat hij op 24 april 2015 heeft ingediend naar aanleiding van de (voorgenomen) vorige verlenging van de voorlopige schorsing. Hij maakt hierin geen melding van het geplande verhoor waarvoor hij op 9 juli 2015 werd uitgenodigd.

3.7. Bij koninklijk besluit nr. 965 van 23 augustus 2015 wordt de schorsing bij ordemaatregel opnieuw verlengd voor een periode van drie maanden.

Dit is de thans bestreden beslissing.

IV. De schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

Uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van verzoeker

5. Onder het kopje “spoedeisendheid” voert verzoeker aan dat hij een moreel nadeel leidt dat niet door een vernietigingsarrest alleen kan worden hersteld omwille van het stigmatiserende karakter van de verlenging van de preventieve schorsing naar de buitenwereld toe, ook al heeft die geen tuchtrechtelijk karakter en wordt er geen standpunt ingenomen over zijn schuld. Verzoeker wijst er op dat hij geen enkel contact meer heeft met zijn collega’s, hij geen uitnodiging meer krijgt voor sociale activiteiten en hij daarenboven uitgesloten werd van de voorzorgskas voor officieren. Verzoeker meent dan ook dat niet kan worden betwist dat de opgelegde schorsing bij ordemaatregel een ernstig grievende maatregel is. Verzoeker stelt dat hij de wens had geuit om op 1 juli 2015 op rustpensioen te worden gesteld, hetgeen nu door de schorsing bij ordemaatregel wordt belet. Ingevolgde die schorsing ontvangt hij ook slechts 75% van zijn wedde.

Onder het kopje “uiterst dringende noodzakelijkheid” stelt verzoeker dat de uiterst dringende noodzakelijkheid blijkt uit het feit dat de bestreden beslissing hem pas op 17 september 2015 ter kennis werd gebracht en ophoudt uitwerking te hebben op 29 november 2015. Volgens verzoeker kan er in het kader van een normale schorsingsprocedure voor de Raad van State onmogelijk voor die datum een uitspraak volgen. Verzoeker haalt aan dat in het auditorsverslag in de zaak 216.462/XIV-36.571, waarin de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een eerdere verlenging van de schorsing bij ordemaatregel wordt behandeld, wordt gewezen op het feit dat de met die procedure bestreden beslissing reeds volledige uitwerking zal hebben gehad vooraleer er een arrest over de vordering tot schorsing zal zijn geveld nu verzoeker heeft geopteerd voor een gewone schorsingsprocedure. Verzoeker meent dan ook geen enkele andere keuze te hebben dan te kiezen voor de procedure van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en hij wijst op het feit dat hij de

procedure heeft opgestart minder dan twee weken nadat de bestreden beslissing hem ter kennis werd gebracht.

Beoordeling

6. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, of door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. Luidens artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’, bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”.

Dit impliceert dat een verzoekende partij aan de hand van precieze en concrete gegevens aannemelijk maakt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien ze pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen of de belangen van de verzoekende partij veilig te stellen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid kan daarenboven niet voortkomen uit de enkele omstandigheid dat ingevolge de doorlooptijd van de zaak een uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure of een uitspraak ten gronde zou tussenkomen in een min of meer verre toekomst, waardoor de gewone

schorsings- of annulatieprocedure verzoeker niet toelaat een arrest te verkrijgen voordat de bestreden handeling zijn volledige uitwerking heeft gehad. Opdat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan is, moet deze vaststelling ten minste gepaard gaan met andere feitelijke gegevens die eigen zijn aan de voorliggende zaak en die aantonen dat de uiterst dringende noodzakelijkheid eraan inherent is.

Niet minder dan het geval is in de gewone schorsingsprocedure, is daartoe vereist dat de verzoekende partij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om haar beslissing te verkrijgen, “op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (*Parl. St. Senaat*, 2012-2013, 5-227/1, 13).

7. De thans bestreden beslissing is na de besluiten van 23 november 2014, 22 februari 2015 en 25 mei 2015 de vierde beslissing op rij waarmee de aanvankelijk met een beslissing van 11 augustus 2014 opgelegde schorsing bij ordemaatregel wordt verlengd. Het gaat dus om de vijfde beslissing waarmee deze ordemaatregel wordt opgelegd.

Verzoeker heeft geen enkele van de eerste vier beslissingen aangevochten met een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. In het verzoekschrift geeft hij hiervoor geen reden op en toont hij evenmin aan waarom er te dezen, anders dan bij de vier vorige beslissingen, wel sprake zou zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid. Zo blijkt dat verzoeker enkel het besluit van 25 mei 2015 met een gewone vordering tot schorsing heeft aangevochten die overigens in quasi identieke bewoordingen is gesteld. De overige beslissingen heeft hij in het geheel niet aangevochten. Hij verklaart daarover dat hij “er van overtuigd [was] dat de schorsing bij ordemaatregel een einde zou nemen vóór de Raad van State een beslissing zou kunnen nemen in de verzoeken die hij mogelijkerwijze had kunnen indienen om de vernietiging te vragen van de opeenvolgende schorsingsbesluiten”. Het blijkt dan ook niet dat de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing, die een vierde en identieke

verlenging van dezelfde maatregel inhoudt, zonder een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid onherroepelijke schadelijke gevolgen zou veroorzaken.

Overigens voert verzoeker onder het kopje “spoedeisendheid” een vrijwel identieke argumentatie aan als voor de vereiste van de spoedeisendheid in zijn gewone vordering tot schorsing tegen het besluit van 25 mei 2015. Ook de overige elementen, met name het moreel nadeel en de impact op zijn wedde, die volgens verzoeker aantonen dat hij ernstig gegriefd wordt door de bestreden beslissing waren reeds aanwezig bij de vier vorige beslissingen, net zoals het gegeven dat het opsporingsonderzoek - veeleer dan de verlenging van de voorlopige schorsing -, dat zoals uit het voorgaande blijkt, nog lopende is, een beletsel is om per 1 juli 2015 op pensioen gesteld te worden. De aanvraag tot rustpensioen werd verzoeker reeds geweigerd op 7 augustus 2014. Waar verzoeker op grond van die argumenten blijkbaar niet van oordeel was dat zich een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid opdrong, valt niet in te zien waarom dit nu wel het geval zou zijn.

Waar verzoeker onder het kopje “uiterst dringende noodzakelijkheid” aanvoert dat de opgelegde schorsing bij ordemaatregel uitvoering kent en de schorsing van de tenuitvoerlegging van de gewone schorsingsprocedure dan ook te laat zou komen, blijkt uit wat hoger werd uiteengezet (*supra* punt 6) dat dergelijk argument op zich niet volstaat opdat voldaan zou zijn aan de wettelijke voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid. Verzoeker wijst er tevens op dat hij de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft opgestart “op minder dan 2 weken nadat de bestreden beslissing hem te kennis werd gebracht”. Daargelaten de vraag of verzoeker niet reeds eerder dan op 17 september 2015 kennis had van de bestreden beslissing en daargelaten de vraag of een periode van twaalf dagen in de gegeven omstandigheden als diligent moet worden beschouwd, is diligent optreden bij het inleiden van een procedure tot schorsing bij uiterst dringende

noodzakelijkheid een noodzakelijke vereiste, maar het enkel voldoen aan deze eis volstaat op zich niet.

De uiterst dringende noodzakelijkheid is derhalve niet aangetoond.

V. Conclusie

8. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

BESLISSING

De Raad van State verwierpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeven oktober tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Kaat Leus,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Nick Hollevoet,

toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

Kaat Leus